pluralitas respectuũ sufficit ad pluralitatẽ partiũ imaginis. Sic ergo pz q memoria ⁊ intelligẽtia sunt vna natura absoluta que dicitur memoria vt tenẽs speciem vel habẽs habitũ: ⁊ dicitur intelligentia vt est elicitens actum. ¶ Ad primũ argumentum dr q a memoria oriatur intelligentia nõ fm id q sunt vna natura: sed fm actus a quibus denominatur: quorum vnus ex necessitate supponit alterum sicut actu intelligere supponit habitualiter intelligere: vel habere speciẽ fm illos qui ponũt spem in intellectu. Ad aliud patet solutio ex iã dictis.

Ad.j. pri.

¶ Utrum intellectus ⁊ voluntas sint eadem potentia.

¶ Questio quarta.

Ad scom.

Ad scõm sic proceditur. Et videtur q intellectus ⁊ volũtas sint eadem potẽtia. Primo sic: ille potẽtie sunt vna ⁊ eadẽ quarũ vnũ ⁊ idẽ est obiectum: hz intellectus ⁊ volũtatis est vnũ ⁊ idem obiectum ergo intellectus ⁊ voluntas sunt vna ⁊ eadẽ potentia: maior videtur manifesta: q potentie distinguũtur fm distinctionẽ obiectoꝝ. minor pbatur: quia illud idem qd apprehendit intellectus hoc vult voluntas ⁊ nõ aliud: ergo in idem subiectũ fertur vtrũq. Et si dicatur q idẽ est obiectũ voluntatis ⁊ intellectus: sed sub alia rõne: qr est obiectũ volũtatis sub rõne boni: intellectus aũt sub rõne entis vel veri: que diuersitas rõnis in obiecto sufficienter arguit diuersitatem realem in potẽtiis. Idẽ cũ lac est obiectũ visus in ꝥtũ albũ ⁊ gustus in ꝥtũ dulce: ⁊ sil̃r videt̃ in ,pposito esse. Cõtra rões obiectoꝝ per q̃s diuersificãtur potẽtie sunt rões reales quas diffinitiones indicant nec vna includit aliã: ⁊ nõ sunt rõnes noĩm tm̃ sicut ptz in exẽplo posito de albedine ⁊ de dulcedine lactis: differũt eũ realiter nec vna includit alterã. Rõnes aũt quas format intellectus ex diuersis habitudinibus rerũ sunt rõnes noĩm eo q fm ipas eidem rei imponũtur diuersa noĩa. Et iste nõ diuersificãt potẽtias: qr cũ possint esse quasi infinite saltẽ nobis indeterminate sunt seq̃retur q essent q̃sl infinite potentie: vel saltẽ nobis indeterminate qd vr falsum. Rõnes aũt boni entis ⁊ veri sunt rõnes noĩm tm̃. Jn re eũ idẽ est entitas bonitas ⁊ veritas sed intellectus apphendens eandem rem fm se vel in cõparatione ad intellectũ aut ad aliã rem imponit ei diuersa noĩa sc; entis veri ⁊ boni: ergo cũ iste sint diuersæ rõnes noĩm tm̃ non possunt arguere diuersitatem potentiarũ. Jtẽ appetitus sensitiuus nõ differt a potẽtia sensitiua: ergo nec appetitus intellectiuus (qui est volũtas) differt ab intellectu: consequentia pz p simile: pbatio antecedentis: qr si appetitus sensitiuus differret a sensu cũ non differat ab eo quo ad subiectũ sed sint in eodem subiecto (vt ptz in libro de aĩa) sequeretur q tot essent appetitus sensitiui quot sunt potentie sensitiue: qr ad solã apphensionẽ cuiusl̃bet potentie sensitiue seq̃retur ,ppria delectatio vel tristitia q̃ sunt actus appetitus: hoc aũt nõ dicim⁹: ergo ꝛc. Jtẽ delectatio est actus appetitus: sed oĩs potẽtia cognitiua delectat̃ in actu ⁊ obiecto sibi cõuenienti: ergo oĩs potentia cognitiua est essentialiter appetitus. ¶ In cõtrariũ est phũs. ij. de aĩa qui distinguit appetitum intellectiuũ cõtra sensitiuũ in hoc manifeste innuẽs appetitũ sensitiuum esse aliã potentiã a sensu: ⁊ intellectiuum: que dicit volũtas esse aliam potentiã ab intellectu. ¶ Rñsio: oĩs cõmuniter dicũt q voluntas est alia potẽtia ab intellectu: qũo aũt sit alia est duplex modus dicẽdi. Vnus est q intellectus ⁊ volũtas differũt realiter nõ solũ respectibus: sed solũ in absoluto: ratio est duplex. Prima est q potẽtia dicit principiũ actus: sed solus respectus non põt actũ principiare: ergo que sunt principia diuersoꝝ actuum non differũt solũ fm respectum: sed per aliq̃d absolutũ. Jntellectus aũt ⁊ voluntas sunt principia diuersorum actuũ qui sunt intelligere ⁊ velle: ergo ꝛc. Scda est q: si sola diuersitas respectuũ sufficeret ad diuersitate potẽtiarũ tũc sicut intellectus ⁊ volũtas sunt due potẽtie propter duos respectus ad duos actus ita memoria ⁊ intelligentia essent due potẽtie propter duos respectus ad duos actus q̃ sunt habere speciem ⁊ intelligere. Hoc autẽ nõ dicimus: ergo ꝛc. ¶ Alius modus dicẽdi est q̃ videt̃ mihi probabilior qd vna res absoluta in essentia anime: siue aliq̃d addũtũ essentie: vt veri⁹ credo: est intellect⁹ ⁊ volũtas habẽs rõnẽ duarũ potẽtiarum ,ppter hoc qd est principiũ duorũ actuũ subordinatorũ qui sunt intelligere ⁊ velle. Jta qd intellect⁹ ⁊ volũtas in nullo absoluto differunt: sed solum per respectũ ad diuersos actus. Confirmat̃ aũt hec opinio rationib⁹ ⁊ auctoritatib⁹. Prima ratio talis est: nos distinguim⁹ appetitum naturalẽ qui nõ sequit̃ aliq̃d cognitionẽ: ⁊ aĩalem qui seq̃tur cognitionẽ cõprehẽdendo sub aĩali appetitũ sensitiuũ ⁊ intellectuum. Ex hoc sic arguit̃: appetit⁹ naturalis nõ differt per essentiam a natura quã sequit̃ sicut appetit⁹ materie nõ differt a materia: ⁊ appetit⁹ grauitatis nõ differt a ,gũtate: ergo appetit⁹ aĩalis siue sensitiuũ siue intellectiuũ q̃ d: volũtas nõ differt natural'r a potẽtia cognitiua: quã sequit̃: añs ptz: ,ñtia vero tz p simile. Ad hoc rñdet̃ qd nõ est sil̃e de appetitu naturali ⁊ de appetitu cognitiuo: qr ad pfectior̃ actũ plura req̃runt̃ quã ad imp̃fectior̃. Et qr appetere pfectior actⁿ est in cognoscẽtib⁹ quã in reb⁹ naturalib⁹: ideo nõ opz si forma naturalis suficiat ad principiandũ talẽ actũ in naturalib⁹ qd potẽtia cognitiua sufficiat ad principiadũ pfectior̃ actũ: sed opz addere spãlẽ potẽtiam appetitiuã. Sed istud nõ vz: qr ad pfectior̃ actũ sufficit pfecti⁹ principiũ ,pportionatũ nec opz plurificare principia. Sicut aũt appetere in cognoscẽtib⁹ est pfectior actⁿ quã sit actⁿ appetit⁹ pure naturalis sic natura cognitiua pfectior est quã nõ cognitiua ,ppter qd si vna suficiat ad principiãdũ actũ suũ sine alio addito eadẽ rõne ⁊ altera. Secũda ratio talis est: frustra ponunt̃ plura vbi vnũ sufficit. Sed vna natura absoluta sufficit ad principiãdũ cognoscere ⁊ appetere: ergo frustra ponerent̃ plures nature absolute quarũ vna esset cognitiua ⁊ altera appetitiua. minor, pbat̃: qr actⁿ differẽtes ⁊ subordinati, pñt esse ab eodẽ principio absoluto. Sicut ab eodẽ lumine solis est illuminatio ⁊ calefactio aeris: nũc ẽ ita q̃ cognoscere ⁊ appetere sunt duo actⁿ ,gñe differẽtes ⁊ subordiãti adiuicẽ: qr appetere sensitiuũ ⁊ intellectiuũ supponũt cognoscere: ergo pñt esse ab eodẽ principio absoluto. Tertia ratio talis est: oĩs virt⁹ nõ cognoscẽs ferr̃ in obiectũ suũ naturaliter ⁊ nõ libere: sed volũtas in eligẽdo ferr̃ in obiectũ suũ libere: ergo ipsa nõ est nõ cognoscẽs: ⁊ cognoscẽs: sed in suplon parte aĩe in q̃ est volũtas nulla potẽtia cit̃ cognoscẽs nisi intellect⁹: ergo volũtas ⁊ intellect⁹ sunt eadẽ natura, maior ptz q: omne agens liber hz iudicare de actu suo (alioq̃n no ĩputaret̃ ei) ⁊ q eãdẽ potẽtiã p quã est liberum hz hmõi iudicũ: qr potẽtia nõ est libera ex hoc qd est in suppositio libero (alioq̃n oẽs potẽtie hoĩs essent libere qd nõ est verũ) sed suppositum est liber qr hz potẽtiã liberã. Si ergo de rõne libertatis est habere iudicũ sui actⁿ necesse est qd illa potẽtia p quã homo est liber sit iudicatiua sui actus qd non potest conuenire nisi potentie cognitiue: ⁊ hec fuit maior. minor autem conceditur etiam ab omnib⁹ quare ꝛc. Ex quo patet qd sequi cognitionẽ ⁊ non ,ee cognoscentem non sufficit ad hoc qd potentia sit libera: alioquin potentie corporales: motiue in nobis essent libere: quia in actibus suis qui sunt currere percutere ⁊ huiusmodi sequitur cognitionem liberã: hoc autem est falsum: quia pure seruiles obedientes rationi principatu disposito: vt habet̃ primo politicorum: ergo sequi cognitionem liberam non⁹ⁿ⁹ sufficit ad libertatem potentie. Quarta ratio talis est: si intellectus ⁊ volũtas essent diuersæ potentie aũt̃ sub̃ rõne boni: intellectus aũt̃ sub rõne entis vel veri: quæ diuersitas rõnis in obiecto sufficienter arguit diuersitatem realem in potẽtiis. Idẽ cũ lac est obiectũ visus in ꝥtũ albũ ⁊ gustus in ꝥtũ dulce: ⁊ sil̃r videt̃ in ,pposito esse. Cõtra rões obiectoꝝ per q̃s diuersificãtur potẽtie sunt rões reales quas diffinitiones indicant nec vna includit aliã: ⁊ nõ sunt rõnes noĩm tm̃ sicut ptz in exẽplo posito de albedine ⁊ de dulcedine lactis: differũt eũ realiter nec vna includit alterã. Rõnes aũt quas format intellectus ex diuersis habitudinibus rerũ sunt rõnes noĩm eo q fm ipas eidem rei imponũtur diuersa noĩa. Et iste nõ diuersificãt potẽtias: qr cũ possint esse quasi infinite saltẽ nobis indeterminate sunt seq̃retur q essent q̃sl infinite potentie: vel saltẽ nobis indeterminate qd vr falsum. Rõnes aũt boni entis ⁊ veri sunt rõnes noĩm tm̃. Jn re eũ idẽ est entitas bonitas ⁊ veritas sed intellectus apphendens eandem rem fm se vel in cõparatione ad intellectũ aut ad aliã rem imponit ei diuersa noĩa sc; entis veri ⁊ boni: ergo cũ iste sint diuersæ rõnes noĩm tm̃ non possunt arguere diuersitatem potentiarũ. Jtẽ appetitus sensitiuus nõ differt a potẽtia sensitiua: ergo nec appetitus intellectiuus (qui est volũtas) differt ab intellectu: consequentia pz p simile: pbatio antecedentis: qr si appetitus sensitiuus differret a sensu cũ non differat ab eo quo ad subiectũ sed sint in eodem subiecto (vt ptz in libro de aĩa) sequeretur q tot essent appetitus sensitiui quot sunt potentie sensitiue: qr ad solã apphensionẽ cuiusl̃bet potentie sensitiue seq̃retur ,ppria delectatio vel tristitia q̃ sunt actus appetitus: hoc aũt nõ dicim⁹: ergo ꝛc. Jtẽ delectatio est actus appetitus: sed oĩs potẽtia cognitiua delectat̃ in actu ⁊ obiecto sibi cõuenienti: ergo oĩs potentia cognitiua est essentialiter appetitus. ¶ In cõtrariũ est phũs. ij. de aĩa qui distinguit appetitum intellectiuũ cõtra sensitiuũ in hoc manifeste innuẽs appetitũ sensitiuum esse aliã potentiã a sensu: ⁊ intellectiuum: que dicit volũtas esse aliam potentiã ab intellectu. ¶ Rñsio: oĩs cõmuniter dicũt q voluntas est alia potẽtia ab intellectu: qũo aũt sit alia est duplex modus dicẽdi. Vnus est q intellectus ⁊ volũtas differũt realiter nõ solũ respectibus: sed solũ in absoluto: ratio est duplex. Prima est q potẽtia dicit principiũ actus: sed solus respectus non põt actũ principiare: ergo que sunt principia diuersoꝝ actuum non differũt solũ fm respectum: sed per aliq̃d absolutũ. Jntellectus aũt ⁊ voluntas sunt principia diuersorum actuũ qui sunt intelligere ⁊ velle: ergo ꝛc. Scda est q: si sola diuersitas respectuũ sufficeret ad diuersitate potẽtiarũ tũc sicut intellectus ⁊ volũtas sunt due potẽtie propter duos respectus ad duos actus ita memoria ⁊ intelligentia essent due potẽtie propter duos respectus ad duos actus q̃ sunt habere speciem ⁊ intelligere. Hoc autẽ nõ dicimus: ergo ꝛc. ¶ Alius modus dicẽdi est q̃ videt̃ mihi probabilior qd vna res absoluta in essentia anime: siue aliq̃d addũtũ essentie: vt veri⁹ credo: est intellect⁹ ⁊ volũtas habẽs rõnẽ duarũ potẽtiarum ,ppter hoc qd est principiũ duorũ actuũ subordinatorũ qui sunt intelligere ⁊ velle. Jta qd intellect⁹ ⁊ volũtas in nullo absoluto differunt: sed solum per respectũ ad diuersos actus. Confirmat̃ aũt hec opinio rationib⁹ ⁊ auctoritatib⁹. Prima ratio talis est: nos distinguim⁹ appetitum naturalẽ qui nõ sequit̃ aliq̃d cognitionẽ: ⁊ aĩalem qui seq̃tur cognitionẽ cõprehẽdendo sub aĩali appetitũ sensitiuũ ⁊ intellectuum. Ex hoc sic arguit̃: appetit⁹ naturalis nõ differt per essentiam a natura quã sequit̃ sicut appetit⁹ materie nõ differt a materia: ⁊ appetit⁹ grauitatis nõ differt a ,gũtate: ergo appetit⁹ aĩalis siue sensitiuũ siue intellectiuũ q̃ d: volũtas nõ differt natural'r a potẽtia cognitiua: quã sequit̃: añs ptz: ,ñtia vero tz p simile. Ad hoc rñdet̃ qd nõ est sil̃e de appetitu naturali ⁊ de appetitu cognitiuo: qr ad pfectior̃ actũ plura req̃runt̃ quã ad imp̃fectior̃. Et qr appetere pfectior actⁿ est in cognoscẽtib⁹ quã in reb⁹ naturalib⁹: ideo nõ opz si forma naturalis sufficiat ad principiandũ talẽ actũ in naturalib⁹ qd potẽtia cognitiua sufficiat ad principiadũ pfectior̃ actũ: sed opz addere spãlẽ potẽtiam appetitiuã. Sed istud nõ vz: qr ad pfectior̃ actũ sufficit pfecti⁹ principiũ ,pportionatũ nec opz plurificare principia. Sicut aũt appetere in cognoscẽtib⁹ est pfectior actⁿ quã sit actⁿ appetit⁹ pure naturalis sic natura cognitiua pfectior est quã nõ cognitiua ,ppter qd si vna suficiat ad principiãdũ actũ suũ sine alio addito eadẽ rõne ⁊ altera. Secũda ratio talis est: frustra ponunt̃ plura vbi vnũ sufficit. Sed vna natura absoluta sufficit ad principiãdũ cognoscere ⁊ appetere: ergo frustra ponerent̃ plures nature absolute quarũ vna esset cognitiua ⁊ altera appetitiua. minor, pbat̃: qr actⁿ differẽtes ⁊ subordinati, pñt esse ab eodẽ principio absoluto. Sicut ab eodẽ lumine solis est illuminatio ⁊ calefactio aeris: nũc ẽ ita q̃ cognoscere ⁊ appetere sunt duo actⁿ ,gñe differẽtes ⁊ subordiãti adiuicẽ: qr appetere sensitiuũ ⁊ intellectiuũ

Euasio.

Confuta.

Scdo.ar.

Arg.iij.

In oppo.

A Solu.

j. rõ prin. oppositio

Scda rõ.

B

C Pria rõ.

Euasio.

Impob.

D Scda rõ.

E Ter.rõ.

F Quar.rõ.

Euasio.

Cõfutatio euasionis.

G

Euasio.

H Cõfuta.

J Cõclusio doctoris.

K Ad.j.rõ.

potentia